Misli, prebrane na žalni seji (Miran Gaberšček)

Janez ni bil le direktor, bil je najprej in predvsem fizik. Tehnični svet ga je privlačil, ko je bil dobesedno še v plenicah. Prva beseda, ki jo je spregovoril, je bila »avto«. Ko je bil šolar, ga je avto še vedno navduševal, a ne več običajen, ampak električen. Ker jih v trgovini še niso prodajali, se je odločil, da ga bo izdelal kar sam. Ni mu povsem uspelo, a fizik vedno dela na dolge proge.

Dobro desetletje kasneje se je kot dijak oglasil pri profesorju Pejovniku, da bi skupaj naredila baterijo metanol-zrak - za električni avto, seveda. Navdušeno je eksperimentiral, a nazadnje ugotovil, da še vedno ne razume, kako deluje baterija. Tudi zato se je vpisal na študij fizike. Fizika ga je tako veselila, da je nazadnje z njo okužil tudi mene in verjetno še koga, ki smo sicer študirali druge vede. Verjetno je bil eden redkih fizikov, ki so v tistih časih diplomirali iz baterije. Na svoj iskrivi, originalni način je v komplicirani baterijski masi, ki ga je še najbolj spominjala na pašteto, našel fizikalne izzive.

Odločilni korak v Janezovi znanstveni karieri je bil njegov odhod v Stuttgart, na Max Planck inštitut k profesorju Joachimu Maierju. Skupaj je pri njem deloval skoraj 10 let. Kasneje je večkrat omenil, da so bila to najlepša leta njegovega življenja. 24 ur na dan se je namreč lahko posvečal samo fiziki. Razvil je več modelov transporta v trdni snovi in si pridobil mednarodni sloves. Na podlagi lastnih modelov je Janez končno razumel, kako deluje baterija. Ja, fiziki delajo na dolge proge.

Njegov vzornik in učitelj, profesor Maier je bil včeraj na pogrebu. Danes ga žal ni tukaj, a je izrazil željo, da bi tem mestu prebrali nekaj njegovih besed. Da bi jih razumeli tudi vsi sorodniki, sem si njegove misli dovolil prevesti v slovenščino.

Pismo Joachima Maierja (prevod, prebran na žalni seji)

Janezu:

Ta žalostni trenutek prinaša občutek velike izgube: izgube sina, očeta, moža, prijatelja in kolega. Počutim se, kot da bi izgubil družinskega člana. Janez Jamnik je bil pristen član štutgarske znanstvene družine – od začetka svoje kariere do danes, ko je kot direktor vodil Kemijski inštitut do svetovnega ugleda.

Janez ni bil le briljanten znanstvenik. Bil je tudi pokončen in iskren človek. Hkrati pa je bil tudi iskriv in poln humorja. Zato je bil v Stuttgartu vedno dobrodošel, vedno je nanj čakala prazna pisarna. Nimam navade hoditi na kosila s sodelavci, vendar ko je prišel v Stuttgart Janez, sem vedno prekršil to pravilo in se z njim na kosilu pogovarjal o marsičem: o znanosti, ne-znanosti ali pa o ne-smislih.

Vseskozi je bil iskreno vabljen na naša letna srečanja oddelka. Tudi kadar je bil zasut z direktorskimi opravili, je vedno prišel. Zadnjič letos maja. Tokratno srečanje je bilo še posebej prisrčno, saj sta z njim prišli tudi Tatjana in Klara in smo lahko skupaj kratko obeležili njegovo 50-letnico.

Naše naslednje srečanje bo v prihajajočem januarju. Žal Janeza tokrat ne bo, obljubljam pa, da bodo njegova osebnost in znanstveni dosežki osrednja tema tokratnega srečanja.

V tem žalostnem trenutku razmišljamo, kako naprej. V Stuttgartu zagotovo ne bomo nikdar pozabili njegove osebnosti in prelomnih dosežkov na področju elektrokemije. Prepričan sem, da gojite enaka čustva tudi v Ljubljani. Želim vam, da bi našli dostojnega naslednika, ki bo enako pokončen in iskren, kot je bil Janez.

Joachim Maier,

Vodja štutgartske znanstvene družine, doktorski oče in prijatelj Janeza Jamnika ter častni član Kemijskega inštituta